

[Udenrigsministeren.]

Der blev også spurgt om, hvordan toldpræferencer for u-landene ville virke på dansk industri, på dansk beskæftigelse, om det ikke også ville være en fordel for Danmark at øge importen fra udviklingslandene. Herom vil jeg gerne sige, at under udarbejdelsen af det nordiske forhandlingsoplæg har vi været i nøje kontakt med erhvervslivet, og oplægget afspejler netop den enighed, der består her i landet om centrale dele af vort lands handelspolitik. Vi har forståelse for, at det er nødvendigt, at Danmark opretholder sin konkurrenceevne, og det gør vi ved at tilpasse os de vilkår, som vore konkurrenter påtvinger os. Der er derfor som tidligere sagt i det danske erhvervsliv ikke nogen særlig stor frygt for, at det skulle hæmme eller på anden måde skade dansk erhvervsliv, hvis vi gav u-landene øgede chancer på vort marked. Udviklingen skal blot være harmonisk, for u-landene kan heller ikke være tjent med, at Danmark på enkelte områder påføres en markedsødelæggende konkurrence, som fremkalder beskæftigelsesproblemer eller fallitter. Det, vi vil sigte imod, er at give u-landenes eksport mulighed for en rimelig vækst, sådan at erhvervslivet får tid til om fornødent at tilpasse sig. Det har vi understreget i vort oplæg, og ad den vej vil vi gå frem.

Et andet punkt, som blev berørt, var den regel, som man vedtog en resolution om på UNCTAD, nemlig at man nu skulle gå til 1 pct. af bruttonationalindkomsten i stedet for den målsætning, som vi har haft i det første tiår, 1 pct. af nettoindkomsten. Man spørger, hvornår og hvorledes man fra dansk side kunne tænke sig at bringe til virkelighed denne vedtagne målsætning om bistandsydelse på 1 pct. af bruttonationalproduktet. På konferencen blev der ikke fastsat nogen frist for opfyldelsen af denne bistandsmålsætning. Vi har også fra dansk side været modstandere af at fastsætte en frist, som måske kunne blive kun tomme ord. Vi har en plan, som alle partier har tilsluttet sig, om bistand for 1 pct. af nettonationalindkomsten, og heri er indeholdt en reel og høj vækst af de danske bistandsydelser. Men uanset at denne plan foreligger, og at vi altså ikke har nået det punkt endnu, men arbejder frem imod det,

har vi sagt, at vi ville overveje mulighederne for at fremskynde opfyldelsen. Jeg kan bare ikke stille i udsigt, at det sker hverken i dette finansår, som nu straks udløber, eller i det, vi derefter går ind i.

Det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen sagde, at perspektivet var ikke blot en bistandspolitik, men en handelspolitik, og ville gerne høre noget om råvarearrangementerne, og det var også det ærede medlem hr. Stinus inde på. Hvor langt var man kommet, og hvad havde man gjort i så henseende? Der er indledt overvejelser om en aftale om råvarearrangementer, og det er blevet besluttet, at generalsekretæren for UNCTAD II kan indhente medlemslandenes syn på ønskeligheden af, at der etableres en sådan aftale. Danmark har ikke ønsket en generel rammeaftale — ikke fordi der er principielle indvendinger imod det, men af frygt for de praktiske vanskeligheder, der kunne opstå senere under forhandlinger om konkrete varer. Vi mener, det vil være hensigtsmæssigt at løse råvareproblemerne vare for vare, men alle de nordiske lande har klart sagt, at vi ønsker at tage aktivt del i forberedelsen af en generel aftale, hvis der blandt UNCTADs medlemmer er et udtrykkt ønske derom.

Jeg må gå lidt videre i denne tankegang, idet jeg af hr. Stinus blev spurgt, i hvilket omfang Danmark var med i internationalt arbejde herom. Hertil vil jeg gerne svare, at vi har tilsluttet os de eksisterende råvareaftaler om kaffe, tin og hvede; sukeraftalen har vi også underskrevet, og vi deltager i forhandlinger om enkeltvarer inden for en række studiegrupper, også en kakaoaftale. Vi har altså i det hele taget vist været med alle vegne, hvor vi med rimelighed kunne være med.

Flere af de ærede ordførere, først hr. Haunstrup Clemmensen, spurgte, hvad det var for ømme punkter, jeg havde tænkt på i min redegørelse, hvor jeg sagde, at vi stadig væk har ømme punkter. Man kunne i den forbindelse nævne, at vi jo stadig har et toldsystem, og at toldsatserne er indrettet sådan, at de særlig rammer forarbejdede varer. Når toldsatserne stiger med produktionsforarbejdningsgraden, er det klart, at de højeste toldsatser findes på de varer, hvis produktion har krævet megen arbejdskraft. Det er et spørgsmål, vi tidligere har